

Arrest

nr. 301 465 van 13 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in juli 1984. Verzoeker, de echtgenoot van de eerste verzoekende partij, verklaart eveneens de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in februari 1985.

1.2. De verzoekende partijen dienen op 24 november 2023 samen een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2023 worden zij gehoord op de Woonunit te Bevekom, waar de verzoekende partijen thans zijn opgesloten nadat ze op de luchthaven van Zaventem bij binnenkomst in het land door de politie werden onderschept wegens onduidelijke reismotieven.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 januari 2024 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen

1.3.1. De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Urbanizacion San Esteban gelegen in de gemeente Puerto Cabello, deelstaat Carabobo. U en uw echtgenoot hebben samen een dochter, MG. Zelf heeft u nog een meerderjarige zoon van uw vorige relatie.

Door de precare socio-economische situatie verlieten u en uw vrouw Venezuela. Gedurende de jaren 2018 tot begin 2021 verbleven en werkten u en uw echtgenote in respectievelijk Ecuador en Peru.

Uw echtgenoot begon te werken als voedselbezorger op een motor.

Uw echtgenoot werd bedreigd door de colectivos omwille van de brandstofschaarste en de problemen die hieruit voortvloeiden. Ook hield de politie uw echtgenoot meermaals tegen om hem te bestelen en af te persen. U en uw echtgenoot beslisten om het land te zullen verlaten en deden dit op 23 november 2023.

Op de luchthaven in Zaventem werden jullie op 24 november 2023 onderschept wegens onduidelijke reismotieven en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. U vreest voor de haar eigen veiligheid en die van haar gezin omwille van de problemen die uw echtgenoot kende met colectivos. Daarnaast vreest u te worden aanzien als een landverrader omdat u Venezuela verliet. U vreest tevens de algemene veiligheid in Venezuela.

Ter staving van uw verzoek legt u uw eigen paspoort en dat van uw dochter neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en/of 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beschikte bij aankomst in België niet over documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw echtgenoot. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze motieven luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beschikte bij aankomst in België niet over documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat uw aanvaringen die u heeft gehad met colectivos voortvloeiden uit de algemene brandstofproblematiek in Venezuela. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Venezuela inderdaad af en toe ernstige schaarste heerst, waardoor niet iedereen toegang heeft tot brandstof. Het was volgens u in die periodes van brandstofschaarste dat de colectivos zich mengden in de verdeling van de brandstof en in wie hoeveel zou krijgen (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd of u anderen kent die problemen kenden met colectivos, antwoordt u dat dat vanzelfsprekend wel het geval is. U verklaart dat alle bezorgers van voedsel kampten met dezelfde problematiek. De colectivos houden het cliënteel in de gaten en kiezen

zo hun vijanden uit (CGVS, p. 12). Dat u twee- tot driemaal een woordenwisseling had met een colectivo omdat u geen of niet de gewenste hoeveelheid brandstof kon verkrijgen, is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met een daad van vervolging. Overigens ging u twee à drie keer per week tanken (CGVS, p. 9). Dat u gedurende al die maanden dan ook slechts drie aanvaringen heeft gekend met colectivos terwijl u op dermate frequente wijze ging tanken, doet afbreuk aan de ernst van uw problemen en toont niet aan dat u in het bijzonder werd geïsoleerd door de colectivos. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat uw problemen met hen verder reikten dan de tankstations waar u ging tanken. Buiten uw aanvaringen op tankstations –zo blijkt uit het geheel van uw verklaringen– bent u nooit elders aangesproken geweest door colectivos, noch heeft u andere problemen met hen gekend. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u steeds aanvaringen had met andere colectivos (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw bewering tijdens uw laatste aanvaring met colectivos in een tankstation bedreigd te zijn geweest er de volgende keer aan te gaan dient te worden vermeld dat u ondanks deze ernstige bedreiging uw vrouw nog steeds met de motor naar haar werk bracht (CGVS, p. 12, p. 13, p. 16 en p. 17). Uw eigen gedrag, alsook het feit dat u –gezien u hier niets over verklaart– geen problemen meer kende met colectivos terwijl u zich in het openbaar begaf, doet afbreuk aan de waarachtigheid en ernst van uw verklaringen en vrees. Betreffende de aanspreking door de politie, waarbij ze u te kennen gaf dat u werd gezocht door de colectivos moet worden gesteld dat u hiervan tijdens uw interview op de DVZ geen melding maakte (CGVS vragenlijst, 3.5). Evenmin tijdens uw vrij relaas op het CGVS vermeldde u hier iets over (CGVS, p. 8 – p. 11). Pas wanneer u later wordt gevraagd of u denkt dat u nog problemen zou kennen met colectivos indien u niet zou werken als bezorger, haalt u deze bedreiging aan (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit voorval niet eerder vermeldde, heeft u er geen uitleg voor (CGVS, p. 13). Dat u dit incident op een later tijdstip van uw persoonlijk onderhoud plots aanhaalt, terwijl redelijkerwijs gesteld kan worden dat een dergelijke aanspreking door de politie ernstig is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan en wijst er ook op dat u deze gebeurtenis heeft verzonnen.

Op basis van de door u aangehaalde problemen met de agenten die u onderweg tegenhielden aan geïmproviseerde checkposts kan evenmin een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming worden vastgesteld (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zoals ook anderen het slachtoffer werd van corrupte politieagenten. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in het bijzonder geïsoleerd werd door de Venezolaanse autoriteiten. U verklaart immers dat de politie de motors afnam van iedereen die weigerde brandstof af te staan aan hen. U stelde in dit verband ook zelf dat de politie op die manier bezorgers probeerde te intimideren gezien die hun hele werkdag zouden verliezen (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u behalve deze afpersingen en kortstondige aanhoudingen nadat u weigerde te betalen andere problemen kende met de politie.

Wat betreft uw deelname aan protesten in 2016 en 2017 (CGVS, p. 8) moet voorts worden opgemerkt dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers geïsoleerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voor dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Behalve dat u tijdens uw laatste deelname aan een protest samen met enkele andere protestanten éénmaal werd gearresteerd door de autoriteiten wegens vandalisme en vervolgens wegens onvoldoende

bewijs weer werd vrijgelaten, blijkt u geen andere problemen te hebben gekend omwille van uw deelnames. Uw kortstondige arrestatie in 2017 blijkt dan ook slechts incidenteel te zijn geweest (CGVS, p. 8, p. 20 en p. 21). Daarnaast geeft u aan dat u na uw arrestatie niet meer deelnam aan manifestaties en u ook nooit lid bent geworden van een politieke partij gezien uw werk een neutrale instelling vereiste (CGVS, p. 21).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat u wegens uw deelname aan enkele protesten in 2016 en 2017 daadwerkelijk vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan een viertal massademonstraties, niet dermate problematisch was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan protesten tussen 2016 en 2017.

Voorts verklaarde u verklaarde dat u bij gebrek aan vaderlandskaart uw studies aan de universiteit zou hebben moeten stopzetten en u geen toegang zou hebben tot gesubsidieerde tankstations. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de vaderlandskaart een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot bepaalde goederen, onder meer gesubsidieerde benzine en sociale programma's van de staat. U beweerde echter zelf geen vaderlandskaart te hebben omdat u er geen wilde aanvragen omdat u niet akkoord bent met de politiek in uw land (CGVS, p. 6). Het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen vaderlandskaart aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u alsnog een diploma heeft behaald (CGVS, p. 13) en bovendien kan op basis van uw verklaringen niet worden gesteld dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u vrijwillig het land verliet en in het buitenland internationale bescherming heeft gevraagd (CGVS, p. 8).

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela._houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

U heeft zonder ernstige voorafgaande problemen te hebben gekend op legale wijze, met uw paspoort, het land verlaten.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit uw verklaringen over het profiel en de financiële situatie van u en uw familie kan immers niet afgeleid worden dat er in uw hoofde zeer ernstige problemen van socio-economische aard bestonden of dat u, in

geval van terugkeer naar Venezuela, alsnog een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' zou lopen. Omwille van de moeilijke economische situatie gingen u alsook uw echtgenote in 2018 naar respectievelijk Ecuador en Peru om er te werken. Na uw terugkeer naar Venezuela in 2021 ging u aan de slag als voedselbezorger. U deed dit tot kort voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 9). U was hiervoor in het bezit van een eigen motor. Uw echtgenote werkte tot kort voor jullie vertrek als kassierster in een restaurant (CGVS echtgenote, p. 4). Jullie dochter liep tot voor jullie vertrek school in Venezuela (CGVS, p. 18 en CGVS echtgenote, p. 5). Uw schoonmoeder bezit een eigen woonst. U en uw gezin bewoonden een aparte verdieping in deze woonst (CGVS, p. 4 en CGVS echtgenote, p. 4). De zoon van uw echtgenote die werkt en studeert in Venezuela verblijft er soms ook (CGVS echtgenote p. 3 en 4). U bekostigde jullie reis naar België met spaargeld en de verkoop van uw motor (verklaring DVZ, vraag 32 en CGVS, p. 14 en CGVS echtgenote, p. 5). U heeft nog een zus en een broer in Venezuela. Uw zus werkt er als accountant en uw broer als bewaker (CGVS p. 6).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenschappelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen de supra gedane vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort heeft betrekking op uw Venezolaanse nationaliteit, die niet wordt betwist. Uw huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw vrouw, dat evenmin wordt betwist. De geboorteakte van uw dochter heeft

betrekking op haar Venezolaanse identiteit en herkomst, die evenmin wordt betwist. Het attest van uw werk heeft betrekking op en staft uw werk als bezorger in dienst van X. Uw documenten van de universiteit hebben betrekking op uw ingenieursstudies. De screenshots betreffende uw studies aan de universiteit hebben betrekking op de stopzetting van uw studies wegens het gebrek aan vaderlandskaat. De screenshots van de Venezolaanse overheidswebsite hebben betrekking op de voordelen die men kan genieten indien met een vaderlandskaat bezit. Zoals werd weergegeven is het gebrek aan vaderlandskaat in uw geval niet voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voor het overige kunnen de screenshots de supra gedane vaststellingen niet wijzigen. De video's handelen over de algemene situatie in Venezuela maar zeggen niets over uw persoonlijke situatie. De hotelreservatie die werd gecancelled zegt niets over uw nood aan bescherming."

U haalt voor de rest tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud geen andere problemen aan. Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw eigen paspoort en dat van uw dochter hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit die hier niet onmiddellijk betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Urbanizacion San Esteban gelegen in de gemeente Puerto Cabello, deelstaat Carabobo. U en uw vrouw hebben samen een dochter, MG. U had geen vaderlandskaat. U weigerde een kaart aan te vragen omdat u niet akkoord was met de politiek in uw land.

Van 2013 tot 2017 volgde u ingenieursstudies aan de universiteit. Gezien u geen vaderlandskaat had, kreeg u na 2017 geen toegang meer tot de universiteit en diende u uw studies stop te zetten. U behaalde een technisch diploma in stedelijk beheer.

Tussen 2016 en 2017 deed u mee aan drie à vier betogingen in Caracas. In 2017 deed u mee aan twee betogingen in Puerto Cabello. Tijdens de laatste betoging werd u samen met nog enkele anderen arbitrair gevangengenomen en gedurende twee dagen vastgehouden.

Door de precaire socio-economische situatie verlieten u en uw vrouw Venezuela. Gedurende de jaren 2018 tot begin 2021 verbleven en werkten u en uw echtgenote in respectievelijk Ecuador en Peru.

Bij terugkeer naar Venezuela begon u te werken als voedselbezorger op een motor voor een onderneming. Aanvankelijk kon u uw brandstof aankopen in zowel privé-tankstations, als op de zwarte markt bij mensen die een vaderlandskaat hadden en brandstof konden kopen in de gesubsidieerde tankstations van de overheid. Omdat u niet voldoende werd betaald door de onderneming, besliste u op zelfstandige basis te beginnen werken als bezorger.

Onderweg werd u geregeld tegengehouden door politieagenten aan geïmproviseerde checkpoints, die u vervolgens bestalen en/of afpersten. Indien u hen geen benzine of geld gaf, werd u meegenomen naar een politiepost waar u gedurende een aantal uren werd vastgehouden.

Na verloop van tijd, in het voorjaar van 2023, begon er brandstofschaarste te heersen in Venezuela, waardoor brandstof niet meer te verkrijgen was op de zwarte markt. U was genoodzaakt om telkens naar een privé-tankstation te gaan, dat werd gerund door de colectivos.

Toen u op een dag rond april 2023 ging tanken in Moron II, gaf een colectivo u te kennen dat u moest vertrekken, waarop er een kleine woordenwisseling ontstond tussen jullie. Een bijstander informeerde u dat de brandstof op was, waarop u het station verliet. Toen u enige tijd later terugkeerde naar het station om te tanken, besliste een colectivo dat u acht in plaats van veertien liter zou krijgen die dag. Rond mei 2023 ging u naar het tankstation Los Cocotales om te tanken, waar een colectivo u te kennen gaf dat u die dag niet mocht tanken gezien enkel bekenden mochten tanken. U protesteerde en er ontstond geduw tussen u en de colectivo.

Midden november 2023 ging u naar het tankstation Selta om er te tanken. Een colectivo benaderde u en zei dat u die dag niets zou krijgen. U protesteerde, vroeg waarom niet en merkte op dat u op tijd was gekomen. De colectivo volhardde in zijn woorden en zei dat u niet naar hem was toegekomen toen hij terplekke aankwam.

Toen u bleef wachten om te zien of u toch niet iets zou krijgen, werd u geduwd door de colectivo. U bleef vragen waarom u niets kreeg. De colectivo schakelde zijn collega's in om u van het terrein te verwijderen en u werd met een wapen met de dood bedreigd. U verliet het tankstation en kwam iets verderop een bekende tegen aan wie u brandstof te leen vroeg. Terwijl deze persoon u brandstof gaf, werd u opnieuw

benaderd door de colectivos in kwestie die u op de grond duwden en een wapen op u richtten. Een colectivo zei tegen u dat u moest maken dat u wegkwam en dat u er volgende keer aan zou gaan. Na dit incident ging u niet meer werken. U kocht tien liter brandstof van uw neef aan om uw vrouw nog enkele keren naar het werk te kunnen brengen.

Enkele dagen voor uw vertrek uit het land, werd u aan een politiecontrole tegengehouden. De agent in kwestie gaf u te kennen dat de colectivos naar u op zoek waren en u zich in de nesten had gewerkt. U ontkende die persoon te zijn en verliet de controlepost.

U, uw vrouw en dochter verlieten Venezuela samen op 23 november 2023. Jullie kwamen op 24 november 2023 aan op de luchthaven in Zaventem, waar jullie door de politie werden onderschept wegens onduidelijke reismotieven. Jullie dienden diezelfde dag jullie verzoek om internationale bescherming in. U vreest hetzij te zullen worden vermoord door de colectivos wegens de problemen omtrent de brandstof en de gepaard gaande bedreiging, hetzij te zullen worden gevangengenomen door de autoriteiten wegens landverraad.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, alsook uw huwelijksakte, een geboorteakte van uw dochter, een attest van uw werk, documenten van de universiteit, een screenshot betreffende uw studies aan de universiteit, een screenshot van de Venezolaanse overheidswebsite, enkele video's en een hotelreservatie die werd gecancelled neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en/of 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beschikte bij aankomst in België niet over documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat uw aanvaringen die u heeft gehad met colectivos voortvloeiden uit de algemene brandstofproblematiek in Venezuela. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Venezuela inderdaad af en toe ernstige schaarste heerst, waardoor niet iedereen toegang heeft tot brandstof. Het was volgens u in die periodes van brandstofschaarste dat de colectivos zich mengden in de verdeling van de brandstof en in wie hoeveel zou krijgen (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd of u anderen kent die problemen kenden met colectivos, antwoordt u dat dat vanzelfsprekend wel het geval is. U verklaart dat alle bezorgers van voedsel kampten met dezelfde problematiek. De colectivos houden het cliënteel in de gaten en kiezen zo hun vijanden uit (CGVS, p. 12). Dat u twee- tot driemaal een woordenwisseling had met een colectivo omdat u geen of niet de gewenste hoeveelheid brandstof kon verkrijgen, is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met een daad van vervolging. Overigens ging u twee à drie keer per week tanken (CGVS, p. 9). Dat u gedurende al die maanden dan ook slechts drie aanvaringen heeft gekend met colectivos terwijl u op dermate frequente wijze ging tanken, doet afbreuk aan de ernst van uw problemen en toont niet aan dat u in het bijzonder werd gevisieerd door de colectivos. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat uw problemen met hen verder reikten dan de tankstations waar u ging tanken. Buiten uw aanvaringen op tankstations –zo blijkt uit het geheel van uw verklaringen- bent u nooit elders aangesproken geweest door colectivos, noch heeft u andere problemen met hen gekend. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u steeds aanvaringen had met andere colectivos (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw bewering tijdens uw laatste aanvaring met colectivos in een tankstation bedreigd te zijn geweest er de volgende keer aan te gaan dient te worden vermeld dat u ondanks deze ernstige bedreiging uw vrouw nog steeds met de motor naar haar werk bracht (CGVS, p. 12, p. 13, p. 16 en p. 17). Uw eigen gedrag, alsook het feit dat u –gezien u hier niets over verklaart- geen problemen meer kende met colectivos terwijl u zich in het openbaar begaf, doet afbreuk aan de waarachtigheid en ernst van uw verklaringen en vrees. Betreffende de aanspreking door de politie, waarbij ze u te kennen gaf dat u werd gezocht door de colectivos moet worden gesteld dat u hiervan tijdens uw interview op de DVZ geen

melding maakte (CGVS vragenlijst, 3.5). Evenmin tijdens uw vrij relaas op het CGVS vermeldde u hier iets over (CGVS, p. 8 – p. 11). Pas wanneer u later wordt gevraagd of u denkt dat u nog problemen zou kennen met colectivos indien u niet zou werken als bezorger, haalt u deze bedreiging aan (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit voorval niet eerder vermeldde, heeft u er geen uitleg voor (CGVS, p. 13). Dat u dit incident op een later tijdstip van uw persoonlijk onderhoud plots aanhaalt, terwijl redelijkerwijs gesteld kan worden dat een dergelijke aanspreking door de politie ernstig is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan en wijst er ook op dat u deze gebeurtenis heeft verzonnen.

Op basis van de door u aangehaalde problemen met de agenten die u onderweg tegenhielden aan geïmproviseerde checkposts kan evenmin een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming worden vastgesteld (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zoals ook anderen het slachtoffer werd van corrupte politieagenten. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in het bijzonder geïmproviseerd werd door de Venezolaanse autoriteiten. U verklaart immers dat de politie de motors afnam van iedereen die weigerde brandstof af te staan aan hen. U stelde in dit verband ook zelf dat de politie op die manier bezorgers probeerde te intimideren gezien die hun hele werkdag zouden verliezen (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u behalve deze afpersingen en kortstondige aanhoudingen nadat u weigerde te betalen andere problemen kende met de politie.

Wat betreft uw deelname aan protesten in 2016 en 2017 (CGVS, p. 8) moet voorts worden opgemerkt dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers geïmproviseerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voor dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Behalve dat u tijdens uw laatste deelname aan een protest samen met enkele andere protestanten éénmaal werd gearresteerd door de autoriteiten wegens vandalisme en vervolgens wegens onvoldoende bewijs weer werd vrijgelaten, blijkt u geen andere problemen te hebben gekend omwille van uw deelnames. Uw kortstondige arrestatie in 2017 blijkt dan ook slechts incidenteel te zijn geweest (CGVS, p. 8, p. 20 en p. 21). Daarnaast geeft u aan dat u na uw arrestatie niet meer deelnam aan manifestaties en u ook nooit lid bent geworden van een politieke partij gezien uw werk een neutrale instelling vereiste (CGVS, p. 21).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat u wegens uw deelname aan enkele protesten in 2016 en 2017 daadwerkelijk vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan een viertal massademonstraties, niet dermate problematisch was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan protesten tussen 2016 en 2017.

Voorts verklaarde u verklaarde dat u bij gebrek aan vaderlandskaart uw studies aan de universiteit zou hebben moeten stopzetten en u geen toegang zou hebben tot gesubsidieerde tankstations. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de vaderlandskaart een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot bepaalde goederen, onder meer gesubsidieerde benzine en sociale programma's van de staat. U beweerde echter zelf geen

vaderlandskaart te hebben omdat u er geen wilde aanvragen omdat u niet akkoord bent met de politiek in uw land (CGVS, p. 6). Het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen vaderlandskaart aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u alsnog een diploma heeft behaald (CGVS, p. 13) en bovendien kan op basis van uw verklaringen niet worden gesteld dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u vrijwillig het land verliet en in het buitenland internationale bescherming heeft gevraagd (CGVS, p. 8).

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela._houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

U heeft zonder ernstige voorafgaande problemen te hebben gekend op legale wijze, met uw paspoort, het land verlaten.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade,

hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit uw verklaringen over het profiel en de financiële situatie van u en uw familie kan immers niet afgeleid worden dat er in uw hoofde zeer ernstige problemen van socio-economische aard bestonden of dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, alsnog een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' zou lopen. Omwille van de moeilijke economische situatie gingen u alsook uw echtgenote in 2018 naar respectievelijk Ecuador en Peru om er te werken. Na uw terugkeer naar Venezuela in 2021 ging u aan de slag als voedselbezorger. U deed dit tot kort voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 9). U was hiervoor in het bezit van een eigen motor. Uw echtgenote werkte tot kort voor jullie vertrek als kassierster in een restaurant (CGVS echtgenote, p. 4). Jullie dochter liep tot voor jullie vertrek school in Venezuela (CGVS, p. 18 en CGVS echtgenote, p. 5). Uw schoonmoeder bezit een eigen woonst. U en uw gezin bewoonden een aparte verdieping in deze woonst (CGVS, p. 4 en CGVS echtgenote, p. 4). De zoon van uw echtgenote die werkt en studeert in Venezuela verblijft er soms ook (CGVS echtgenote p. 3 en 4). U bekostigde jullie reis naar België met spaargeld en de verkoop van uw motor (verklaring DVZ, vraag 32 en CGVS, p. 14 en CGVS echtgenote, p. 5). U heeft nog een zus en een broer in Venezuela. Uw zus werkt er als accountant en uw broer als bewaker (CGVS p. 6).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen de supra gedane vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort heeft betrekking op uw Venezolaanse nationaliteit, die niet wordt betwist. Uw huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw vrouw, dat evenmin wordt betwist. De geboorteakte van uw dochter heeft betrekking op haar Venezolaanse identiteit en herkomst, die evenmin wordt betwist. Het attest van uw werk heeft betrekking op en staft uw werk als bezorger in dienst van X. Uw documenten van de universiteit hebben betrekking op uw ingenieursstudies. De screenshots betreffende uw studies aan de universiteit hebben betrekking op de stopzetting van uw studies wegens het gebrek aan vaderlandskaat. De screenshots van de Venezolaanse overheidswebsite hebben betrekking op de voordelen die men kan genieten indien met een vaderlandskaat bezit. Zoals werd weergegeven is het gebrek aan vaderlandskaat in uw geval niet voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voor het overige kunnen de screenshots de supra gedane vaststellingen niet wijzigen. De video's handelen over de algemene situatie in Venezuela maar zeggen niets over uw persoonlijke situatie. De hotelreservatie die werd gecancelled zegt niets over uw nood aan bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoekende partijen gaan, na een theoretische uiteenzetting over de bevoegdheid van de Raad en de bewijslast in asielzaken, vooreerst in op de motieven met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Zij herhalen hun relaas met betrekking tot de problemen die de verzoeker in haar herkomstland heeft gekend naar aanleiding van haar deelname aan de protesten in 2016 en 2017. Hierbij wijzen zij op haar arrestatie die twee dagen heeft geduurd. De verzoekende partijen betwisten de motivering van het CGVS waar wordt geoordeeld dat de deelname van de verzoeker aan de protesten tegen de overheid niet problematisch was omdat zij niet aannemelijk had gemaakt dat zij hierdoor in de negatieve aandacht van het regime kwam te staan. De verzoekende partijen betogen in dat verband dat hun politiek profiel als opposanten van het regime relevant is voor de juiste beoordeling van de zaak hetgeen niet werd onderzocht door het CGVS.

2.2. Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat het CGVS voortvarend is waar hij hun problemen onterecht kwalificeert als sociaaleconomisch van aard waardoor zij geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin uitmaken. Deze beoordeling doet volgens verzoekende partijen de waarheid geweld aan nu de problemen die op het eerste gezicht van louter sociaaleconomische aard blijken wel degelijk een dieperliggende politieke component kennen. Ze verwijzen naar het feit dat zij in 2017 bewust geweigerd hebben een "carnet de la Patria", die de burgers in hun herkomstland toegang geeft tot verschillende door de overheid georganiseerde sociale programma's, aan te vragen. De verzoekende partijen stellen dat dergelijke keuze aantoonde hoe overtuigd ze zich politiek positioneren tegenover een dictatoriaal regime. Met de weigering van de "carnet de la patria" onderstrepen verzoekende partijen hun politieke engagement. Zij besluiten dat het CGVS geen afdoende analyse heeft gemaakt van de leefsituatie van verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Venezuela hetgeen volgens hen een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

2.3. Voorts betogen de verzoekende partijen dat het CGVS bij de beoordeling van hun beschermingsverzoeken voorbij gaat aan de onderlinge samenhang tussen de verschillende door hen opgeworpen problemen zoals de deelname aan de protesten, weigering om een "carnet de la patria" aan te vragen en de herhaalde problemen met colectivos. Verzoekende partijen wijzen vervolgens op hun dagelijkse problemen in hun herkomstland wegens het ontbreken van de "carnet de la patria" en stellen dat zij hierdoor bijzonder kwetsbaar zijn voor de problemen met de overheid. Voorts maken de verzoekende partijen een schets van de situatie in hun herkomstland. Ze stellen dat het CGVS geen onderzoek hiernaar heeft gedaan en dat ze niet werden bevraagd over de problemen van diegenen die geen houders zijn van de "carnet de la patria". De verzoekende partijen besluiten dat het CGVS nagelaten heeft om een diepgaande analyse te maken van hun politiek profiel waardoor het CGVS de op hem rustende actieve onderzoeksplicht schendt.

2.4. Voorts betogen de verzoekende partijen dat in geval van terugkeer naar hun herkomstland er een risico op vervolging bestaat in hun hoofde aangezien zij bij terugkeer riskeren gescreend en ondervraagd te worden over hun activiteiten in het buitenland. Gelet op hun profiel, namelijk op het feit dat ze gekend zijn bij de plaatselijke autoriteiten als opposanten van het regime, worden ze bij terugkeer door de autoriteiten geïnterviewd. De verzoekende partijen verwijzen voorts naar hun minderjarige dochter en stellen dat het CGVS in de bestreden beslissing geen beoordeling maakte van de risico's in hoofde van het minderjarig meisje. Ze betogen dat de overheid het hoger belang van het kind in rekening dient te brengen bij de beoordeling van een internationaal beschermingsverzoek. De verzoekende partijen benadrukken dat ze bij terugkeer naar Venezuela een ernstig risico lopen op vervolging of minstens op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM. Vervolgens citeren verzoekende partijen uit het rapport van EUAA,

alsook uit de nota van Nansen, waarbij melding wordt gemaakt van problemen bij het verkrijgen van informatie over de situatie van terugkeerders.

2.5. In een tweede middelonderdeel gaan verzoekende partijen in op de motieven met betrekking tot de weigering van subsidiaire bescherming. Na een theoretische uiteenzetting over het begrip "ernstige schade" betogen verzoekende partijen dat de situatie in Venezuela voldoet aan de voorwaarden om als een gewapend conflict bestempeld te worden. Zij wijzen hierbij op de politieke repressies en de ernstige mensenrechtenschendingen vanwege het regime. Vervolgens verwijzen zij naar verschillende rapporten over de situatie van mensenrechten en de slechte socio-economische toestand in het land. Daarenboven betogen verzoekende partijen dat hun individuele situatie en leefomstandigheden bij terugkeer niet nader onderzocht werden door de verwerende partij. Tevens menen de verzoekende partijen dat de verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer. Gelet op het voorgaande vragen de verzoekende partijen in hoofdorde hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. In ondergeschikte orde vragen zij de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het CGVS.

2.6. Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift kopieën van de bestreden beslissingen (stuk 1), een bewijs van *pro deo* aanstelling (stuk 2) en enkele rapporten over de situatie in hun herkomstland (stukken 3,4,5,6).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Bij een terugkeer naar Venezuela vreesden verzoekers vervolgd te worden door de Venezolaanse autoriteiten daar ze beschouwd zullen worden als politieke opposanten omdat ze weigeren om een *“carnet de la Patria”* aan te schaffen, de verzoeker in 2016 en 2017 aan protesten heeft deelgenomen waarvoor zijzelf in 2017 gedurende twee dagen aangehouden werd. De verzoekende partijen halen aan dat de verzoeker zowel in april 2023, mei 2023 als november 2023 problemen kende met een colectivo aan een tankstation waarbij er een woordenwisseling en een geduw ontstond. Verzoekende partijen halen voorts aan dat enkele dagen voor hun vertrek uit Venezuela de verzoeker door de politie geïnformeerd werd dat de colectivos naar hem op zoek waren.

5.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie verwickeld waren in een heftig gevecht om de macht, doch is eind 2022 de Venezolaanse oppositie zwak en verdeeld, met veel van zijn leiders in ballingschap (CEDOCA, COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 8 augustus 2023, p. 7-10). Daarnaast

had de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land. Sinds 2020 nemen de grootschalige politieke protesten af (CEDOCA, COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 8 augustus 2023, p. 11), doch blijven er nog dagelijks protesten plaatsvinden rond socio-economische thema's. De meerderheid van de protesten begin 2023 gingen uit van Venezolaanse arbeiders en onderwijspersoneel, waarbij deze laatsten vooral hun ontoereikende salaris, verslechterde infrastructuur en schending van hun basisrechten aanklaarten (EUAA Venezuela, december 203, p. 65).

Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toe. Uit het EUAA-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EUAA Venezuela, december 2023,p. 25-29; p. 44 e.v.). Dit zogenaamde politoneel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid. Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden gevisieerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten (EUAA Venezuela, december 2023, p.62 e.v.).

De geraadpleegde bronnen gaven aan dat de reactie van de staat op demonstraties en uitingen van afwijkende meningen verschoven is van grootschalige naar gerichte repressie, waarbij de autoriteiten zich op specifieke profielen richten om verdere demonstraties en uitingen van onvrede te ontmoedigen. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof. De huidige repressie is gericht tegen degenen die als "binnenlandse vijand" worden beschouwd, waarbij afwijkende meningen of kritiek op de regering vaak strafbaar worden gesteld. Het aanpakken van politieke tegenstanders omvatte onder meer 'buitensporig gebruik van geweld, willekeurige opsluiting, marteling en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, buitengerechtelijke executie en gedwongen verdwijning. Bronnen gaven aan dat repressie en het aanpakken van afwijkende meningen deel uitmaken van een beleid van criminalisering dat door de regering is ingesteld. Kleinschalige protesten worden nog steeds onderdrukt door de autoriteiten, maar in het geval van grootschalige protesten wachten de autoriteiten meestal tot het protest is afgelopen en arresteren ze later de leiders of organisatoren, of degenen die zeer luidruchtig waren. De autoriteiten hielden naar verluidt ook familieleden van deze mensen vast om duidelijk te maken dat het risico van het organiseren of leiden van of deelnemen aan een protest zich kan uitstrekken tot de familie (EUAA Venezuela, december 2023 p. 62-65). Uit de landeninformatie blijkt dat de regering de onderdrukking van protesten delegeert aan criminele groeperingen in een poging om internationale controle te ontlopen, politieke kosten te minimaliseren en beschuldigingen van buitengerechtelijke executies tegen te gaan (EUAA, Venezuela, december 2023, p. 65).

De colectivos oefenen een gedeeld bestuur uit dat kan worden beschouwd een hybride politieke orde, waarin zij het territoriale domein deelt met de staat, die op parallelle of overlappende wijze optreedt, waarbij de colectivos handelen ten gunste van de belangen van de regering en de regering handelt ten gunste van de groep. Colectivos hebben ook effectieve territoriale controle over sommige gebieden van het land, leggen er sociale normen op, controleren de distributie van openbare diensten en programma's, en oefenen controle uit op de politieke activiteiten. De colectivos zijn ook de feitelijke dienstverleners in verschillende gebieden. Colectivos fungeren ook als paramilitaire stoottroepen om antiregeringsdemonstraties en politieke dissidenten de kop in te drukken (EUAA, Venezuela, december 2023, p. 42-44).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging verschilt naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

Aldus, het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Dit is echter afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker van internationale bescherming om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoeker moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit objectieve bronnen.

5.3. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming brengen verzoekende partijen de volgende documenten bij: hun paspoorten, hun huwelijksakte, een geboorteakte van hun dochter, een attest van werk, documenten van de universiteit, een screenshot betreffende hun studies aan de universiteit, een screenshot van de Venezolaanse overheidswebsite, enkele video's en een hotelreservatie die werd gecancelled.

De paspoorten, huwelijksakte en de geboorteakte hebben betrekking op hun identiteit, burgerlijke staat en gezinssamenstelling, gegevens die in deze stand van zaken niet worden betwist. Het attest van werk en de documenten hebben betrekking op hun tewerkstelling. Een gegeven dat evenmin wordt betwist.

De documenten van de universiteit hebben betrekking op de ingenieursstudies van verzoeker. De screenshots betreffende haar studies aan de universiteit hebben betrekking op de stopzetting van de studies van verzoeker wegens het gebrek aan vaderlandskaat. De screenshots van de Venezolaanse overheidswebsite hebben betrekking op de voordelen die men kan genieten indien met een vaderlandskaat bezit. Deze gegevens worden evenmin betwist in deze stand van zaken, maar deze elementen zijn op zich niet voldoende om als vluchteling te worden erkend.

Hoewel verzoekende partijen zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, volstaan deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet om hun vrees voor vervolging en hun reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoeker tussen 2016 en 2017 deelgenomen heeft aan drie à vier betogingen in Caracas, en in 2017 aan twee betogingen in Puerto Cabello. Evenmin wordt er betwist dat de verzoeker samen nog enkele andere personen gedurende twee dagen werd aangehouden. Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt dat ze wegens vandalisme werd aangehouden, doch opnieuw werd vrijgelaten wegens onvoldoende bewijs. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat de "*arrestatie in 2017 blijkt dan ook slechts incidenteel te zijn geweest (CGVS, p. 8, p. 20 en p. 21). Daarnaast geeft u aan dat u na uw arrestatie niet meer deelnam aan manifestaties en u ook nooit lid bent geworden van een politieke partij gezien uw werk een neutrale instelling vereiste (CGVS, p. 21).*" Door in het verzoekschrift te benadrukken dat verzoeker gedurende twee dagen onrechtmatig werd vastgehouden en dat verzoekende partijen vervolgens Venezuela verlaten hebben, doen ze geen afbreuk aan het voorgaande. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat ze van midden 2018 tot eind 2021 in Ecuador en Peru gewoond hebben, doch sinds eind 2021 naar Venezuela teruggekeerd zijn en aldaar verbleven hebben tot 23 november 2023. Wanneer verzoekende partijen in Ecuador en Peru verbleven, verbleef hun dochter bij eerste verzoekende partij haar moeder in Venezuela (NPO verzoeker, p. 4-5). Bij hun terugkeer naar Venezuela namen ze actief deel aan het maatschappelijk leven in Venezuela, daar verzoeker als voedselbezorger werkte, eerste verzoekende partij was eveneens tewerkgesteld als kassierster in een supermarkt en hun dochter ging er naar school. Alhoewel ze actief deelnamen aan het maatschappelijk leven in Venezuela, blijkt uit hun verklaringen geenszins dat zij problemen hebben ondervonden omwille van de deelname van verzoeker aan betogingen in 2016 en 2017, en omwille van haar arrestatie. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt evenmin dat zij heden uiting geven aan afwijkende meningen of significant kritiek uiten op de Venezolaanse overheid. Dit

is kritiek die de Venezolaanse autoriteiten beschouwen als bedreigend voor het voortbestaan van het huidige regime. Daarbij kijken de autoriteiten naar de aard, het bereik en de impact van de kritiek. Hoe meer sprake is van een concrete kritische boodschap aan (een bepaald onderdeel van) het regime, met de kritiek een grotere groep mensen wordt bereikt, en de geuite kritiek anderen meer aanzet tot verzet tegen de autoriteiten, des te eerder is de kritiek significant. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. *Überhaupt* liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partijen kritiek uiten op de Venezolaanse overheid. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat ze uiting geven aan een mening die door de Venezolaanse overheid als afwijkend of als een kritiek op hen kan beschouwd worden. Ook blijkt niet dat verzoekende partijen geassocieerd worden met mensen die kritiek uiten op de Venezolaanse overheid of met personen met een hoger profiel in oppositiegroepen. Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat de verzoeker door haar deelname protestbetogingen in 2016 en 2017 heden wordt beschouwd als lid van een oppositiepartij.

Verzoekende partijen betogen dat ze als opposanten zullen beschouwd worden bij een terugkeer naar Venezuela daar ze geen 'Carnet de la Patria' (vaderlandkaart) willen aanvragen, of minstens in de negatieve belangstelling van de Venezolaanse overheid zullen staan. De Carnet de la Patria bestaat sinds 2017. De Venezolaanse autoriteiten stellen dat de Carnet de la Patria is ingevoerd om de Venezolaanse bevolking te beschermen tegen de economische en sociale gevolgen van de sancties die de Verenigde Staten aan Venezuela hebben opgelegd. In februari 2020 bezaten volgens president Maduro meer dan 18 miljoen Venezolanen een Carnet de la Patria. Burgers kunnen met de kaart toegang krijgen tot voedselpakketten, door de overheid verstrekte bonussen, pensioenen, medicijnen en gesubsidieerde benzine. Ook rapporteren getuigen dat naar de kaart wordt gevraagd bij toegang tot medische zorg en bij sommige apotheken. Venezolanen die de kaart niet hebben, kunnen geen gebruik maken van de extra voordelen die de kaart biedt. Wel volgt uit algemene informatie dat de frequentie van de aanhouders van de Carnet de la Patria gedistribueerde voedseldozen sterk varieert. Deze dozen zijn soms maar eenmaal per kwartaal of eenmaal per jaar beschikbaar. Ook is een Carnet de la Patria geen garantie dat voordelen zoals bonussen ook daadwerkelijk worden ontvangen. Om een kaart te verkrijgen moet een burger zich registreren op het digitale platform 'Sistema Patria'. In dit systeem staan persoonlijke en sociaal-economische gegevens over de geregistreerde personen. Hiermee hebben autoriteiten via de Carnet de la Patria beschikking over gegevens zoals geboortedatum, familiegegevens, werk en inkomen, eigendommen, medische geschiedenis, ontvangen staatsvoorzieningen, lidmaatschap van een politieke partij en het stemgedrag van de kaarthouder. Tijdens de presidentsverkiezingen van mei 2018 konden stemgerechtigden bij een kiosk in de buurt van het stembureau de Carnet de la Patria laten scannen om een bonus te ontvangen. Zij moesten dan wel een aantal persoonlijke vragen beantwoorden, waaronder de vraag op wie zij gingen stemmen. Vele Venezolanen zien het systeem van de Carnet de la Patria als een mechanisme waarmee de autoriteiten sociale controle over de bevolking uitoefenen (EUAA, Venezuela, december 2023, p. 29-31; Rijksoverheid Nederland, Algemeen ambtsbericht Venezuela 2020, 2020, p. 31-32 waarnaar wordt verwezen in de CEDOCA, COI Focus Venezuela van augustus 2023).

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat verzoekende partijen door het niet-aanvragen van de Carnet de la Patria in de negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten zullen staan of louter omwille van dit gegeven als opposanten zullen beschouwd worden. Er ligt immers geen informatie voor waaruit blijkt dat de autoriteiten of andere groeperingen personen die geen Carnet de la Patria bezitten, actief vervolgen. Er is ook geen informatie waaruit blijkt dat personen op straat gecontroleerd worden op het wel of niet bezitten van een Carnet de la Patria of dat personen direct gedwongen worden om de kaart aan te vragen. Uit landeninformatie blijkt niet dat het verplicht is om een Carnet de la Patria te bezitten. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke Venezolaan in het bezit is van deze kaart. Hoewel het ambtsbericht van Nederland vermeldt dat het niet bekend is of burgers zonder Carnet de la Patria in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staan, maken de verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat enkel het niet-aanvragen tot gevolg heeft dat Venezolaanse burgers als tegenstanders van het regime worden gezien. Uit de gehoren van verzoekende partijen komt niet naar voren dat zij in de negatieve belangstelling staan van de autoriteiten. De verzoekende partijen hebben niet verklaard dat ze problemen met de autoriteiten hebben gehad omdat zij geen Carnet de la Patria bezitten. Verzoeker heeft weliswaar zijn studies aan de universiteit moeten stopzetten omdat hij niet in het bezit was van deze kaart, doch blijkt dat hij een diploma behaald heeft, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing. Buiten de deelname van verzoeker aan de massaprotesten in 2016 en 2017 hebben verzoekende partijen nooit politieke activiteiten ondernomen of politieke functies gehad.

In zoverre verzoekende partijen betogen dat het feit dat zij geen Carnet de la Patria willen aanvragen leidt tot onaanvaardbare discriminatie, omdat zij hiermee geen toegang hebben tot overheidsvoorzieningen en voedselpakketten via het CLAP-programma en deze discriminatie een daad van vervolging kan opleveren

daar zij door deze discriminatie ernstig worden beperkt in hun bestaansmogelijkheden dat zij onmogelijk op maatschappelijk en sociaal gebied kunnen functioneren, faalt dit betoog. *In casu* is er geen sprake van een dergelijke discriminatie. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat ze toegang hadden tot werk, hun dochter naar school ging, ze veen moto bezaten en over huisvesting beschikten. Verzoekende partijen hebben verder niet aannemelijk gemaakt dat zij tot aan hun vertrek uit Venezuela wegens het niet hebben van een Carnet de la Patria geen recht meer hadden op andere overheidsvoorzieningen, nutsvoorzieningen, of pensioen. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat: *“Het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen vaderlandskaart aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma’s, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u alsnog een diploma heeft behaald (CGVS, p. 13) en bovendien kan op basis van uw verklaringen niet worden gesteld dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt (zie infra).”*

Voorts wordt inzake de problemen van verzoekende partijen met colectivos op goede gronden gemotiveerd dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken in het algemeen door de colectivos gezocht te worden of met hen problemen te hebben. In de bestreden beslissingen wordt terecht opgemerkt dat de problemen die zich met de colectivos voorgedaan hebben zich enkel hebben voorgedaan in de tankstations waar verzoeker ging tanken, maar nooit elders. Tijdens het persoonlijk onderhoud trachten verzoekende partijen voor te houden dat verzoeker door de colectivos gezocht werd, maar hier kan geen geloof aan gehecht worden. Immers blijkt niet dat verzoekende partijen bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben meegedeeld dat de politie verzoeker heeft gezegd dat hij door de colectivos gezocht werd. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun vluchtrelaas vermelden, meer in het bijzonder dat zij van de politie vernomen hebben dat zij door de colectivos gezocht worden. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat verzoekende partijen de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moeten beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikken, evenals de risico's die zij lopen indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partijen dit document hebben ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte waren van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar hun land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partijen een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun vluchtmotieven dienden uiteen te zetten en werd hen bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Bovendien heeft verzoeker dit element an sich ook niet vermeld tijdens het vrije relaas tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Nochtans heeft verzoeker uitgebreide verklaringen afgelegd. In de bestreden beslissingen wordt aldus op goede gronden gemotiveerd dat: *“Vooreerst blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat uw aanvaringen die u heeft gehad met colectivos voortvloeiden uit de algemene brandstofproblematiek in Venezuela. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Venezuela inderdaad af en toe ernstige schaarste heerst, waardoor niet iedereen toegang heeft tot brandstof. Het was volgens u in die periodes van brandstofschaarste dat de colectivos zich mengden in de verdeling van de brandstof en in wie hoeveel zou krijgen (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd of u anderen kent die problemen kenden met colectivos, antwoordt u dat dat vanzelfsprekend wel het geval is. U verklaart dat alle bezorgers van voedsel kampten met dezelfde problematiek. De colectivos houden het cliënteel in de gaten en kiezen zo hun vijanden uit (CGVS, p. 12). Dat u twee- tot driemaal een woordenwisseling had met een colectivo omdat u geen of niet de gewenste hoeveelheid brandstof kon verkrijgen, is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met een daad van vervolging. Overigens ging u twee à drie keer per week tanken (CGVS, p. 9). Dat u gedurende al die maanden dan ook slechts drie aanvaringen heeft gekend met colectivos terwijl u op dermate frequente wijze ging tanken, doet afbreuk aan de ernst van uw problemen en toont niet aan dat u in het bijzonder werd gevisieerd door de colectivos. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat uw problemen met hen verder reikten dan de tankstations waar u ging tanken. Buiten uw aanvaringen op tankstations –zo blijkt uit het geheel van uw verklaringen- bent u nooit elders aangesproken geweest door colectivos, noch heeft u andere problemen met hen gekend. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u steeds aanvaringen had met andere colectivos (CGVS, p. 12).*

Wat betreft uw bewering tijdens uw laatste aanvaring met colectivos in een tankstation bedreigd te zijn geweest er de volgende keer aan te gaan dient te worden vermeld dat u ondanks deze ernstige bedreiging uw vrouw nog steeds met de motor naar haar werk bracht (CGVS, p. 12, p. 13, p. 16 en p. 17). Uw eigen gedrag, alsook het feit dat u –gezien u hier niets over verklaart- geen problemen meer kende met colectivos terwijl u zich in het openbaar begaf, doet afbreuk aan de waarachtigheid en ernst van uw

verklaringen en vrees. *Betreffende de aanspreking door de politie, waarbij ze u te kennen gaf dat u werd gezocht door de colectivos moet worden gesteld dat u hiervan tijdens uw interview op de DVZ geen melding maakte (CGVS vragenlijst, 3.5). Evenmin tijdens uw vrij relaas op het CGVS vermeldde u hier iets over (CGVS, p. 8 – p. 11). Pas wanneer u later wordt gevraagd of u denkt dat u nog problemen zou kennen met colectivos indien u niet zou werken als bezorger, haalt u deze bedreiging aan (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit voorval niet eerder vermeldde, heeft u er geen uitleg voor (CGVS, p. 13). Dat u dit incident op een later tijdstip van uw persoonlijk onderhoud plots aanhaalt, terwijl redelijkerwijs gesteld kan worden dat een dergelijke aanspreking door de politie ernstig is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan en wijst er ook op dat u deze gebeurtenis heeft verzonnen.* Voormelde motieven zijn pertinent, vinden hun grondslag in de stukken van het rechtsplegingsdossier en zijn draagkrachtig. Het betoog in het verzoekschrift laat niet toe anders te oordelen.

Het gegeven dat verzoekende partijen in Venezuela zoals andere burgers het slachtoffer zijn geweest van corrupte politieagenten bij geïmproviseerde checkposten is op zich niet zwaarwichtig genoeg om als vluchteling erkend te worden. Hieromtrent wordt terdege gemotiveerd dat: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zoals ook anderen het slachtoffer werd van corrupte politieagenten. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in het bijzonder geïmproviseerd werd door de Venezolaanse autoriteiten. U verklaart immers dat de politie de motors afnam van iedereen die weigerde brandstof af te staan aan hen. U stelde in dit verband ook zelf dat de politie op die manier bezorgers probeerde te intimideren gezien die hun hele werkdag zouden verliezen (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u behalve deze afpersingen en kortstondige aanhoudingen nadat u weigerde te betalen andere problemen kende met de politie.”* Voormelde pertinente en draagkrachtige motieven worden op generlei wijze betwist of weerlegd door verzoekende partijen.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het politiek activisme van verzoekers zeer beperkt bleef. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit kan blijken, dat zij omwille van hun activiteiten in het verleden de aandacht zullen trekken van de Venezolaanse autoriteiten. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, blijkt nergens uit dat verzoekende partijen als zodanig worden gepercipieerd dat zij een bedreiging zouden kunnen vormen voor de Venezolaanse overheid.

5.5. Het wordt niet betwist dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Venezuela mogelijk zullen worden gescreend en ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela hebben verlaten, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus “Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie, van 23 november 2021, COI Focus “Venezuela: Situatieschets, van 8 augustus 2023; EUAA “Venezuela Country Focus” van december 2023) blijkt immers niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van een verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift citeren uit landeninformatie blijkt dat de daarin vermelde informatie geen afbreuk doet aan voorgaande appreciatie. Gelet op het voorgaande kan niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgediende asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade. De behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant werden beschouwd, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Het is dus vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland, aldus het Algemeen Ambtsbericht. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleden als risicoprofielen (Rijksoverheid Nederland, “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”, juni 2020, p. 112-113 waarnaar in de COI Focus, Venezuela situatieschets van 8 augustus 2023 wordt verwezen). De commissaris-generaal overweegt *in casu* terecht: *“De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze*

gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

U heeft zonder ernstige voorafgaande problemen te hebben gekend op legale wijze, met uw paspoort, het land verlaten.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.” Zoals eerder uitgebreid uiteengezet en in tegenstelling tot wat zij voorhouden, blijkt niet dat verzoekende partijen voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stonden. Het louter volharden in hun betoog dat zij als opposanten zullen worden gezien zonder concrete en ernstige elementen aan te voeren die zulks aannemelijk maken, doet hierover niet anders denken. Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven en hier een beschermingsverzoek hebben ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekende partijen aannemelijk maken dat zij bij terugkeer zullen worden geviséerd of vervolgd.

Alles samengenomen zijn er geen concrete indicaties aanwezig dat verzoekende partijen omwille van verzoeker zijn deelname aan demonstraties in 2016 en 2017, zijn aanhouding en hun weigering om een Carnet de la Patria aan te schaffen, bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden en/of de *colectivos*. Verzoekende partijen maken verder niet concreet aannemelijk dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.6. Het geheel aan documenten en verzoekende partijen hun verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partijen bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden.

5.7. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde gebeurtenissen en problemen die hen ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maken. Verzoekende partijen tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren (...).”*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het

gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie met voormelde rechtspraak valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geïdendeerd of dat zij behoren tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zullen kunnen voorzien. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat: “Uit uw verklaringen over het profiel en de financiële situatie van u en uw familie kan immers niet afgeleid worden dat er in uw hoofde zeer ernstige problemen van socio-economische aard bestonden of dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, alsnog een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ zou lopen. Omwille van de moeilijke economische situatie gingen u alsook uw echtgenote in 2018 naar respectievelijk Ecuador en Peru om er te werken Na uw terugkeer naar Venezuela in 2021 ging u aan de slag als voedselbezorger. U deed dit tot kort voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 9). U was hiervoor in het bezit van een eigen motor. Uw echtgenote werkte tot kort voor jullie vertrek als kassierster in een restaurant (CGVS echtgenote, p 4). Jullie dochter liep tot voor jullie vertrek school in Venezuela (CGVS, p. 18 en CGVS echtgenote, p 5). Uw schoonmoeder bezit een eigen woonst. U en uw gezin bewoonden een aparte verdieping in deze woonst (CGVS, p. 4 en CGVS echtgenote, p. 4). De zoon van uw echtgenote die werkt en studeert in Venezuela verblijft er soms ook (CGVS echtgenote p. 3 en 4). U bekostigde jullie reis naar België met spaargeld en de verkoop van uw motor (verklaring DVZ, vraag 32 en CGVS, p. 14 en CGVS echtgenote, p. 5). U heeft nog een zus en een broer in Venezuela. Uw zus werkt er als accountant en uw broer als bewaker (CGVS p. 6).” Deze concrete, pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissingen worden op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partijen.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6.1. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 8 augustus 2023 en EUAA "*Venezuela Country Focus*" van december 2023, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *colectivos chavistas*, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig

te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia (*trochas*) en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 8 augustus 2023, p. 32-38; EUAA "*Venezuela Country Focus*", december 2023, p.57-58). Deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité. Echter verzoekers zijn afkomstig van Puerto Cabello, gelegen in de deelstaat Carabobo. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Carabobo is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Het geweld in deze staat is bendegerelateerd geweld.

Bijgevolg maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

8. Er wordt niet betwist dat verzoekende partijen de ouders zijn van een minderjarig kind. Overeenkomstig artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt vermoed dat zij dit verzoek eveneens namens hun vergezellende minderjarige dochter hebben ingediend. Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift betogen dat *in casu* onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van hun minderjarige dochter, laten ze na dit te concretiseren. Uit het verzoekschrift kan niet opgemaakt worden met welke elementen in hoofde van hun dochter niet voldoende rekening werd gehouden.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

V. SCHOENAERS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. SCHOENAERS

M. RYCKASEYS